

В.І. Вернадського. Серія: юридичні науки. 2020. Т. 31(70). Ч. 2. № 2. С. 53-58.

7. Коханська М. Л. Ефективність способів захисту прав у цивільному судочинстві. Порівняльно-аналітичне право. 2019. № 6. С. 132-134.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-688-1-5>

**DEVELOPMENT OF EUROPEAN PRINCIPLES
OF CIVIL PROCEDURE AND THEIR IMPLEMENTATION
IN THE CIVIL JUSTICE OF UKRAINE**

**РОЗВИТОК ЄВРОПЕЙСЬКИХ ПРИНЦИПІВ ЦИВІЛЬНОГО
ПРОЦЕСУ ТА ЇХ ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ В ЦИВІЛЬНЕ
СУДОЧИНСТВО УКРАЇНИ**

Koroied S. O.

*Doctor of Juridical Sciences, Professor,
Acting President
Scientific Institute of Public Law
Kyiv, Ukraine*

Короєд С. О.

*доктор юридичних наук, професор,
виконуючий обов'язки президента
Науково-дослідний інститут
публічного права
м. Київ, Україна*

Євроінтеграція як відповідний процес, пов'язаний із створенням умов інтеграції України до Європейського Союзу, передбачає зокрема укріплення судових органів, зміцнення судової влади та підвищення її ефективності (відповідні положення містяться в Угоді про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, ратифікованій Законом України від 16 вересня 2014 року № 1678-VII). Це має відбуватись зокрема через адаптацію законодавства України до законодавства ЄС, механізми якої визначено Загальнодержавною програмою адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, затвердженою Законом України від 18 березня 2004 року № 1629-IV. При цьому, як відомо, багато актів законодавства ЄС присвячено саме цивільному процесу (судочинству в цивільних справах), для розвитку якого вагомим значення мають відповідні принципи, які виступають ключовими векторами не лише для вдосконалення цивільного процесуального законодавства та його

тлумачення при здійсненні правосуддя, а й розвитку науки цивільного процесуального права як відповідні основоположні теоретичні засади цивільного процесу.

На рівні законодавства ЄС існує декілька самостійних актів, прийнятих в різні часи, безпосередньо присвячених принципам цивільного процесу. Одним із перших системних актів була Рекомендація № R (84) 5 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо принципів цивільного судочинства, спрямованих на вдосконалення функціонування правосуддя (прийнята Комітетом Міністрів 28 лютого 1984 р. на 367-ому засіданні заступників міністрів) [1, с. 328-331]. Принцип 1 пов'язаний із забезпеченням своєчасного судового розгляду (включаючи вжиття заходів процесуального впливу або застосування процесуальних наслідків до учасників процесу за невиконання процесуальних обов'язків у встановлений строк). Принцип 2 передбачає реагування суду на зловживання процесуальними правами, зокрема правом на звернення до суду (включаючи ухвалення рішення у справі у спрощеному порядку, накладення на цю сторону штрафу або покладення відшкодування збитків іншій стороні, позбавлення права на відповідну процесуальну дію). Принцип 3 стосується активної ролі суду в забезпеченні швидкого здійснення провадження, із дотриманням прав сторін (включаючи повноваження вимагати від сторін необхідних роз'яснень і свідчень та особистої явки, торкатись питань права тощо). Принцип 4 спрямований на запровадження письмового провадження. Принцип 5 забезпечує обмін змагальними паперами на більш ранньому етапі провадження (включаючи заборону для апеляційного суду розглядати обставини і докази, які не були представлені суду першої інстанції, окрім певних випадків). Принцип 6 забезпечує повноту, законність і обґрунтованість судового рішення та його ухвалення одразу після завершення розгляду справи (включаючи необхідність відображення в рішенні всіх питань, пов'язаних з вимогами і запереченнями сторін). Принцип 7 фактично передбачає заборону на пред'явлення тотожних позовів після ухвалення судового рішення. Принцип 8 спрямований на прискорення вирішення спорів шляхом запровадження спрощених проваджень для певних категорій або невідкладних справ, їх розгляд без проведення судового засідання тощо. Принцип 9 забезпечує функціонування різних електронних реєстрів і використання найсучасніших технічних засобів.

Водночас раніше, до появи вказаних Рекомендацій № R (84) 5, були прийняті інші окремі акти, пов'язані із забезпеченням ефективності цивільного процесу та гарантій прав його учасників, положення яких фактично є принципами. Зокрема, Резолюцією (76) 5 Комітету Міністрів Ради Європи про безоплатну правову допомогу в цивільних,

господарських і адміністративних справах (прийнята Комітетом Міністрів 18 лютого 1976 р. на 254-ому засіданні заступників міністрів) [1, с. 297] було рекомендовано урядам держав-учасниць надавати, на тих же умовах, що власним громадянам, безоплатну правову допомогу по цивільних, господарських і адміністративних справах, незалежно від характеру суду, який здійснює юрисдикцію. Наступна Резолюція (78) 8 Комітету Міністрів Ради Європи про безоплатну правову допомогу і юридичні консультації (прийнята Комітетом Міністрів 2 березня 1978 р. на 284-ому засіданні заступників міністрів) [1, с. 298-303] запроваджує безоплатну правову допомогу як гарантію забезпечення права на доступ до правосуддя і справедливий судовий розгляд, зокрема для осіб, які перебувають в економічно несприятливому становищі (включаючи поширення надання безоплатної правової або інших форм допомоги на всі судові інстанції (цивільні, кримінальні, господарські, адміністративні, соціальні тощо) та на всі змагальні або незмагальні процеси, незалежно від того, в якій якості виступають відповідні особи). Важливою для цивільного процесу також стала Рекомендація № R (81) 7 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо заходів, що полегшують доступ до правосуддя (прийнята Комітетом Міністрів 14 травня 1981 р. на 68-ому засіданні) [1, с. 294-297], яка з одного боку передбачає інформування громадянської про місцезнаходження і компетенцію судів, а також про порядок звернення до суду або ж захисту своїх інтересів в судовому порядку, а з іншого боку спрямована на вдосконалення процедур судового провадження, зокрема передбачено: сприяння примиренню або, де це належно, заохочення сторін до примирення або дружнього врегулювання спору до започаткування судового провадження або в його ході; прискорення провадження, зокрема запровадження заходів відносно неопротестованих або незаперечних позовних вимог, задля винесення остаточного рішення швидко, без непотрібних формальностей, особистої явки в суд чи зайвих витрат (зокрема запровадження спрощеного порядку для малозначних справи без непотрібних судових засідань і обмеження права на оскарження в таких справах); питання розумності судових витрат та їх компенсації. Окремо було прийнято Рекомендацію № R (95) 5 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо запровадження та покращення функціонування систем і процедур оскарження по цивільних і господарських справах (прийнята Комітетом Міністрів 7 лютого 1995 р. на 528-ому засіданні заступників міністрів) [1, с. 332-336].

Разом з тим, найбільш сучасним актом законодавства ЄС в зазначені сфері стала Резолюція Європейського Парламенту від 4 липня 2017 року з рекомендаціями Комісії щодо спільних мінімальних стандартів

цивільного процесу в Європейському Союзі (2015/2084(INL)) (далі – Резолюція), додатком до якої є Директива Європейського Парламенту та Ради про спільні мінімальні стандарти цивільного процесу в Європейському Союзі (далі – Директива), а також Рекомендації до цієї Директиви (далі – Рекомендації) [2]. Вказані спільні мінімальні стандарти цивільного судочинства, як зазначено в Рекомендаціях, відображають загальний консенсус щодо принципів практики цивільного судочинства. У зв'язку з цим вказана Директива вміщує всі ті принципи цивільного процесу, які раніше були закріплені у відповідних Рекомендаціях Комітету Міністрів Ради Європи. А необхідність прийняття вказаного акта, як зазначено у п. 3 Рекомендацій, зумовлена тим, що національні правила цивільного процесу держав-членів значно різняться, часто з точки зору деяких фундаментальних процесуальних принципів та гарантій, що створює ризик того, що взаємна довіра між судовими органами може бути підірвана. З огляду на це, як зазначено у п. W Резолюції, система спільних мінімальних стандартів Союзу у формі принципів та правил слугуватиме першим кроком до зближення національних норм щодо цивільного процесу, встановлюючи баланс між основними правами сторін у справі в інтересах повної взаємної довіри між судовими системами держав-членів; такі мінімальні стандарти на рівні Союзу можуть сприяти модернізації національних проваджень, рівним умовам для бізнесу та підвищенню економічного зростання, рівним умовам ефективності та результативності судових систем, водночас полегшуючи доступ громадян до правосуддя в Союзі.

Всі із вищеведених європейських принципів цивільного процесу в тій чи іншій формі було втілено в Цивільний процесуальний кодекс України. Водночас розкриття змісту (тлумачення) того чи іншого принципу має відбуватись як з урахуванням положень вищезазначених Рекомендацій Комітету Міністрів Ради Європи, так й вищевказаних спільних мінімальних стандартів цивільного процесу, із одночасним застосуванням практики ЄСПЛ стосовно тлумачення тих положень Конвенції, які визначають той чи інший принцип судочинства, який пов'язаний як із забезпеченням права на доступ до правосуддя, так й справедливим судовим розглядом.

Література

1. Європейські та міжнародні стандарти у сфері судочинства. Київ, 2015. 708 с. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/eu_standarts_book_web-1.pdf.
2. European Parliament resolution of 4 July 2017 with recommendations to the Commission on common minimum standards of civil procedure in the

European Union (2015/2084(INL)). Official Journal of the European Union. 19.9.2018. C 334/39–C 334/59. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017IP0282&from=MT>.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-688-1-6>

**PERSONAL NON-PROPERTY RIGHTS OF THE CREATOR
OF RELATED RIGHTS AS A BASIS FOR GRANTING
HIM PROPERTY RIGHTS**

**ОСОБИСТІ НЕМАЙНОВІ ПРАВА ТВОРЦЯ
СУМІЖНИХ ПРАВ ЯК ПІДҐРУНТЯ ДЛЯ НАДІЛЕННЯ
ЙОГО МАЙНОВИМИ ПРАВАМИ**

Pecherova N. H.

*candidate of juridical sciences,
Kyiv, Ukraine*

Печерова Н. Г.

*кандидат юридичних наук,
м. Київ, Україна*

На сьогоднішній день творець суміжних прав не виділяється, а не Цивільним кодексом України, а ні Законом України «Про авторське право і суміжні права» як суб'єкт суміжних прав. Не виокремлені його особисті немайнові права і в статті 37 Закону України «Про авторське право і суміжні права», яка присвячена особистим немайновим правам суб'єктів суміжних прав (хоча, особисті немайнові права фактичних творців суб'єктів суміжних прав закріплені в деяких формах розпорядження майновими правами на об'єкти суміжних прав згідно Цивільного кодексу України, Закону України «Про авторське право і суміжні права» про що нами буде зазначено нижче в тексті роботи). Хоча при цьому згідно ст. 423 Цивільного кодексу України «1. Особистими немайновими правами інтелектуальної власності є: 1) право на визнання людини творцем (автором, виконавцем, винахідником тощо) об'єкта права інтелектуальної власності; 2) право перешкоджати будь-якому посягання на право інтелектуальної власності, здатному завдати шкоди честі чи репутації творця об'єкта права інтелектуальної власності; 3) інші особисті немайнові права інтелектуальної власності, встановлені законом. 2. Особисті немайнові права інтелектуальної власності належать творцеві об'єкта права інтелектуальної власності. У випадках, передбачених законом, особисті немайнові права інтелектуальної власності можуть належати іншим особам. 3. Особисті немайнові права